

"Wie heb je nu meegebracht?" vroeg ik Mistral, maar die interesseerde het totaal niet. Dacht alleen maar aan zijn eten, waar ik hem voor geroepen had.

De vreemdeling bleef op een afstandje staan kijken. En ik ben natuurlijk ik niet, als ik niet ook probeerde dit scharminkel wat toe te stoppen.

Dus met een tweede gevuld bakje kattenvoer liep ik op de poes af, maar die schrok zo dat hij beentjes maakte. Toen zag ik ook dat het een kater was. Ik zette het bakje eten op de grond en liep zelf terug naar onze Cabanon om op Mistral te letten.

Vanuit mijn ooghoek zag ik het gebeuren... de kater kwam terug en zijn schonkige lijfje schrokte in *no time* al het eten naar binnen. Daarna was ie verdwenen, maar de volgende dag precies op tijd weer terug.

Aan zijn kop te zien, die breed en fors was, moest het een volwassen kater zijn. Het magere lijf verraadde dat het hier niet ging om een tijdje hongerlijden, maar om chronisch voedseltekort. Omdat hij hier en daar wat lange haren had, noemden we hem Plumeau. Ragebol had ook gekund, maar dat klonk niet zo vriendelijk en helemaal niet in het Frans: *tête de loup*, wolvenkop. Ik probeerde contact te maken met Plumeau, maar dat lukte in zoverre dat hij altijd op een meter afstand bleef zitten, aandachtig naar me luisterde en nog aandachtiger keek naar wat ik deed, vooral als ik aanstalten maakte om iets eetbaars voor hem te halen.

Na een paar weken kwam hij wat vaker op een dag, zodat ik hem wat meer eten kon geven en wat kon bijspijkeren. Inmiddels had ik hem ook ontwormd, de tabletjes door zijn vlees geroerd, en kieskeurig was hij niet, dus dat ging vlot naar binnen. Graag had ik hem even onder handen willen nemen, zijn vacht willen borstelen, hem behandelen tegen vlooiën enzovoort, helaas...

Na nog eens veertien dagen bleef hij een beetje in de buurt rondlopen, maar dichtbij komen, wat we ook probeerden, hij vertrouwde ons niet.

Hij was dol op Mistral. Waar die ging, ging hij ook. Mistral gedoogde hem in het begin, later wilde hij ook wel met Plumeau spelen.

En zo naderde de dag dat de zes weken er opzaten en dat we zouden gaan vertrekken. We hadden al een reismand gekocht, daar hoefden we niet lang over na te denken. We wilden hem heel graag een gouden mandje geven, hem eindelijk geven wat hij, zoals alle dieren, zo verdiende, eigen mensen, een veilige plek, eten en verzorging. Maar, hoe vertel je dat aan een bange kat die het nodige heeft meegemaakt? Ik heb alles uit de kast gehaald om te proberen hem te pakken te krijgen. En ik niet alleen, ook John en Henk probeerden zijn vertrouwen te winnen. Het lukte 'niet.' En zo reden we half oktober terug naar Nederland zonder Plumeau. Door mijn tranen heen zag ik hem zitten op de plek waar onze Cabanon had gestaan, een bak met een heel pak brokjes onder een struik achterlatend... tegen beter weten in. Adieu Plumeau, lieve kat... ik had je zo graag mee willen nemen.

Het werd mei 2009.

We hadden er zin in, we gingen terug naar de Provence. Bus ingepakt, honden op de achterbank, Mistral in zijn reismand. Na de overnachting in ons laatste hotel kwamen we tegen twaalf uur aan op onze plek tussen de moerbeibomen. We zetten onze Cabanon op, wat nog best een hele klus was, richtten alles in voor de komende zes weken en *voilà*... een lekker glas wijn, wat stokbrood en Franse kaas. De dag zat erop. We ploften, helemaal gaar van twee dagen reizen, in onze bedjes. Mistral sliep in zijn bench, de honden in hun eigen mand en zo sliepen we een gat in de eerste Franse dag...

Totdat ik wakker schrik van gemiauw. Het komt van buiten, ik hoor het duidelijk. Ook John en Henk worden er wakker van. We kijken elkaar aan, weer een zwerfkat misschien? Het mauwen houdt aan, en ik sta op en trek de rits van de Cabanon open, en wat zie ik... ik kan werkelijk mijn ogen niet geloven. Het lijkt alsof ik droom. Even blijf ik stokstijf staan, maar realiseer me dan, het is echt zo. Het is Plumeau!

Ik wil wel juichen, roepen, dansen, maar ik kan me beheersen. Ik doe niets, ik draai me om naar Henk en John en zeg: "Het is Plumeau!"

Ze kijken me aan zo van, ja hoor, en dat geloof je zelf? Henk staat als eerste naast me, kijkt door de opening die ik maakte en zegt: "Nee, joh, dat is een veel jongere kat, veel kleiner en dunner, het is vast een jong van Plumeau!"

Ik kijk hem aan en zeg: "Waar wedden we om?"

Vervolgens bedenk ik razendsnel een plan. Ik vraag John en Henk even goed op de honden te letten, Mistral even uit zijn grote bench te halen en verder niets te doen.

Ik pak een bakje met kattenvoer en loop naar buiten, al pratend tegen Plumeau.

Ik zie dat zijn ogen helemaal gefixeerd zijn op mijn hand met dat bakje. Ik zet het op armlengte voor me op de grond en de honger is zo groot, hij vliegt op het bakje af, steekt zijn snuit erin en op datzelfde moment sla ik toe en heb hem in zijn nekvel te pakken. Ik heb hem.

John en Henk hebben het zien gebeuren. Ik draai me om met Plumeau in mijn handen, loop naar binnen, waar de kooi van Mistral al open wordt gehouden. Etensbakje erin, Plumeau erin, en dan komt de ontlading. We hebben hem, eindelijk, en hoe ongelooflijk, na een hele winter zijn we gisteren gearriveerd, en vandaag staat hij ons wakker te roepen. Hoe ongelooflijk prachtig is dit.

Henk heeft inmiddels door dat het inderdaad Plumeau is, die nog magerder en nog kaler is dan dat we hem achterlieten. In zijn bench vindt hij alles goed. Hij eet zijn hele bak leeg, kijkt wat onwennig rond, maar vertoont helemaal geen angst voor opsluiting. Blaast niet als we hem wat proberen aan te halen door de spijlen van de bench. We raken er natuurlijk voorlopig niet over uitgepraat, maar nadat we eerst eens rustig hebben ontbeten komt de vraag: hoe gaan we dit doen? We zijn hier nog geen dag, we kunnen hem niet zes weken in de bench houden. We besluiten om eerst eens naar een dierenarts te gaan.

"Misschien een kat," zei John, "uit het dorp, of... wie weet een haas, hazen genoeg hier langs de dijk." Ja, dat was zo. Ik zette het van me af. We reden naar Eelde, toch nog drie kwartier rijden, en we hadden een hele leuke ochtend waarin we naar hartelust konden snuffelen en struinen tussen alle aangeboden spulletjes. Voor we het wisten was het twaalf uur. Moe en voldaan reden we naar huis. Daar aangekomen zag ik die bibliotheekbus weer staan. En toen ik de auto, ik reed nu, op de oprit had gezet, liep ik naar de overkant en keek, tegen beter weten in, toch onder die bus. En wat zag ik... ik kon mijn ogen niet geloven, "Ik ben niet gek," zei ik tegen John. "Kijk... er ligt een hond onder, en die ligt hier dus al vanaf vanochtend half zeven, nu is het bijna één uur, dat is wel heel vreemd toch?"

Ik ging op mijn knieën liggen om goed te kunnen kijken, en ja, een middelgrote, halflangharige, zwarte hond lag daar met een stokje tussen de poten. "Hé, hondje," zei ik "kom eens hier, kom dan?" En ik stak mijn hand uit. Het dier gromde, liet zijn tanden zien en kwam geen centimeter van zijn plaats. Ook John lag nu op zijn knieën voor de bus. Ook hij probeerde contact te maken, helaas zonder resultaat. "Ken jij deze hond?" vroeg hij mij. "Ik niet," antwoordde ik, "in ieder geval komt hij niet uit ons dorp."

Ons dorp had maar 75 inwoners en als iemand een hond had, wist ik precies welke hond daarbij hoorde. "Jeetje, wat doen we nu?" Ondertussen had onze buurman gezien dat we voor zijn bus geknield lagen en kwam een kijkje nemen. Ik vertelde hem wat we ontdekt hadden, hoe ik vanochtend al dacht iets onder zijn bus te hebben gezien en dat nu dus bevestigd had gekregen.

"En nu?" vroeg ook hij, "zal ik de dierenambulance bellen?"

"Nee," was mijn stellige antwoord, "dit moet me lukken." En ik liep naar mijn huis om daar een hondenkoekje op te halen. Binnen begroette Jaldah mij, mijn fantastische hondenvriendin, inmiddels tien jaar oud, zie laatste hoofdstuk. Ik aaide haar over haar bol en zei: "Even wachten, je bent zo aan de beurt," pakte een hondenkluijfe en liep terug naar buiten. Op mijn knieën bood ik dat aan het zwarte hondje aan, maar, geen belangstelling. Even snuffelde het uit de verte, maar dat was het. Onze buurvrouw, die er ook bij was gekomen, liep terug naar haar huis en kwam met een afgekloven karbonadebotje naar buiten, blijkbaar hadden ze net zitten eten. De gouden greep, want ik pakte het van haar aan, knielde naast de bus en reikte met mijn hand met het botje uit naar de hond, die aan de andere kant lag. Nu ging de neus weer de lucht in, de snorharen naar voren, en het dier kroop langzaam mijn richting uit. Ik zei niets, maar volgde mijn gevoel. Ik stond langzaam op en liep gebogen, met het botje in mijn uitgestrekte hand, naar de hond uitreikend, achteruit de weg over, mijn oprit op, en duwde met mijn andere hand de voordeur open, die ik gelukkig in de haast niet dicht had gedaan en nu op een kier stond. Ik zag dat de hond volgde, gebiologeerd door het botje in mijn hand. John en de burens stonden doodstil toe te kijken.